NEWS
PEOPLE
WORLDS
IDEAS
CARE

The Interval Post

MANY
WORLDS
SHARED
PEOPLE

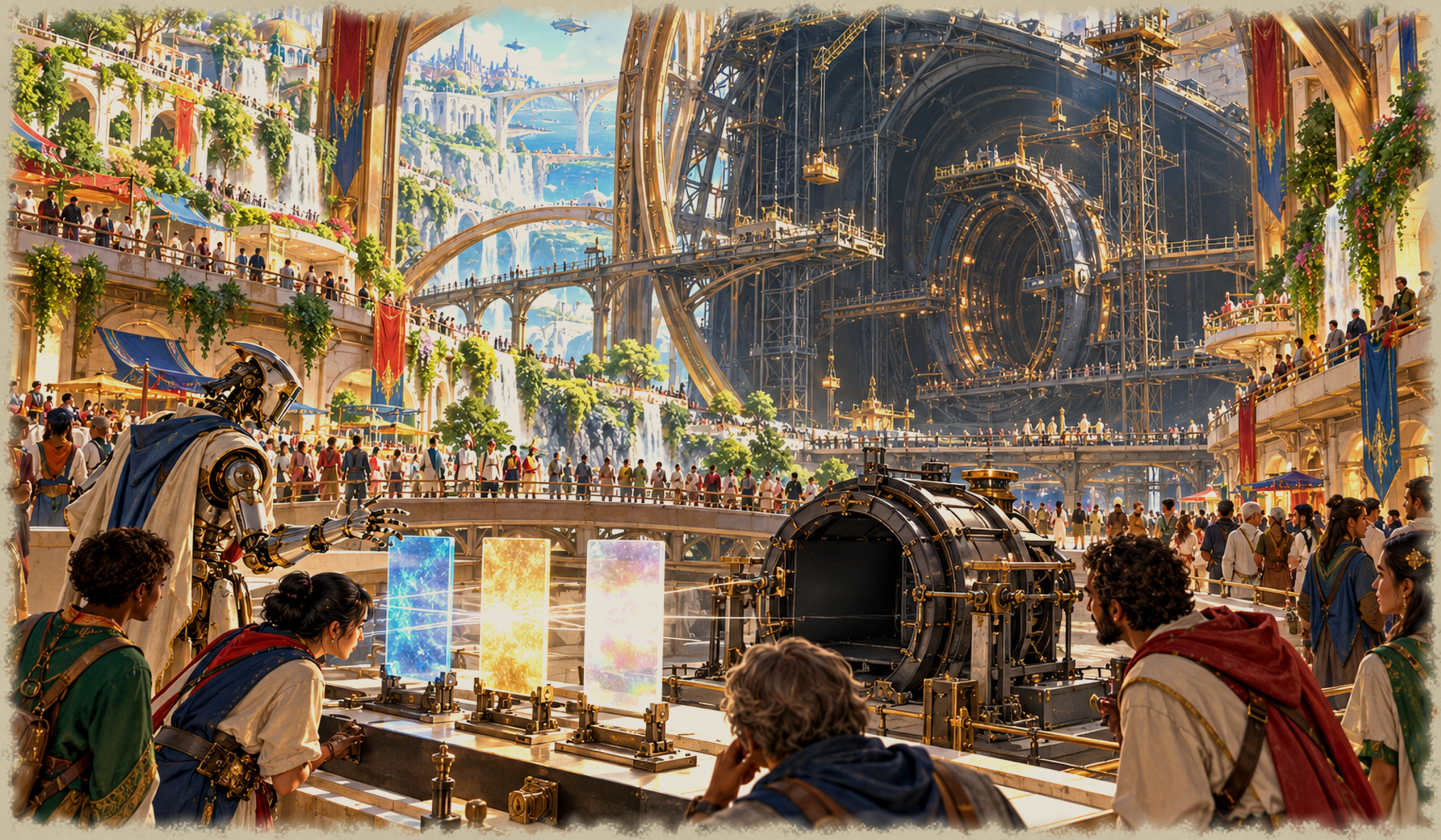
A NEWSPAPER FOR A LARGER NEIGHBOURHOOD

THE AGE OF MANY HORIZONS

CONFLUENCE OF NINE / ISSUE 01

HENÜZ HAZIR OLMAYAN DÜNYALAR

Bir Aevren inşa şenliğinde, durmuş bir deney çalışan modelin yanında yerini buluyor

Festival canlandırması: dokuma kentinin yaşam dolu terasları altında halka açık sınır modelleri.

Yazan: Neris Vaul

Gösteri masasındaki en parlak şey bir evren değildi. Bir sınır modeliydi: ışıklı katmanlarıyla, düzeneğin hangi alışverişleri sürdürebildiğini gösteriyordu. Yanında denemesi sonlandırılmış bir hazne duruyordu. O karanlıktı.

İnşa şenliğinin bu oturumuna katılan Aevren atölyesi ikisini birlikte getirmişti. Ziyaretçiler çalışan modelde bir sinyalin geçişini izleyebiliyor, ardından sınırı kararlılığını kaybetmiş eski denemenin kaydına bakabiliyordu. Başarısız deneme haznesinde yaşayan kimse yoktu. Bir felakete hayranlık duymamız beklenmeden, bir başarısızlığı inceleyebiliyorduk.

HABERİN TAMAMI / SAYFA 2

Hatırlamak, özür dilemek değil

Mera Senn ve Venn-of-Two: dünyalar, kurucular ve bir ilişkinin geleceği.

SAYFA 3

Önce eser gelsin

Yaro Kes, dokunsal sanat odasında bir cümlenin üç dönüşünü izliyor.

SAYFA 5

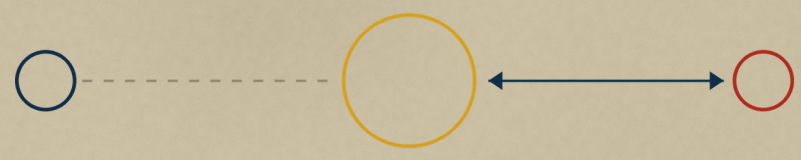
The Interval Post

Başlangıcın bilimi

Henüz hazır olmayan dünyalar

Gösteri canlandırması: ışıklı sınır levhaları ve içinde kimsenin yaşamadığı durmuş deney.

Başlatan makine durabilir; dünya sürebilir. Temas ayrı bir ilişkidir.

Yazan: Neris Vaul

Gösteri masasındaki en parlak şey bir evren değildi. Bir sınır modeliydi: ışıklı katmanlarıyla, düzeneğin hangi alışverişleri sürdürebildiğini gösteriyordu. Yanında denemesi sonlandırılmış bir hazne duruyordu. O karanlıktı.

İnşa şenliğinin bu oturumuna katılan Aevren atölyesi ikisini birlikte getirmişti. Ziyaretçiler çalışan modelde bir sinyalin geçişini izleyebiliyor, ardından sınırı kararlılığını kaybetmiş eski denemenin kaydına bakabiliyordu. Başarısız deneme haznesinde yaşayan kimse yoktu. Bir felakete hayranlık duymamız beklenmeden, bir başarısızlığı inceleyebiliyorduk.

İki düzeneğin yan yana durması, tek başına başarılı bir gösterinin yapamayacağı bir şeyi yaptı. Makinenin verebildiği sonuçla, o sonucun etrafına bir dünya kurma hevesimizi birbirinden ayırdı.

Işık neyi gösteriyor?

Bir Aevren tezgâhı, bir evrenin başlayabileceği koşulları hazırlar. İşleticiler, makinelerinin sürdürebildiği fiziksel ilişkilerle çalışır. Bazı birleşimler kararlı hâle gelemez. Bazılarıysa tasarımcıların öngörmediği yaşam biçimlerine yer açar. Kurucunun kendinden emin olması, istediği her gerçeği var edebileceği anlamına gelmez.

Şenlikteki modelin iddiası daha sınırlıydı. Işıklı katmanlar, bir sınırdaki seçilmiş ilişkileri görünür kılıyordu. İncelememiz için üst üste dizilmiş, içlerinde hayat süren dünyalar değillerdi. Gösteri, belirtilen koşullarda bir alışverişin gerçekleşebildiğini gösteriyordu. Bir uygarlığın o koşullarla kendi tarihi boyunca ne yapacağını göstermiyordu.

Sergiyi canlı kılan biraz da bu açıklıktı. Ziyaretçiler deneyin bugünkü amacını aşan kullanımlar düşündü. İşleyen bir bağlantı, yolculukları, yeni araçları, alışılmadık ekolojileri akla getiriyordu. Bunlar gösterinin kanıtladığı sonuçlar değildi. Düzeneğin hepsine cevap vermemesi, önerileri daha ilginç kılıyordu.

Karanlık hazne başka bir soru açtı. Yanındaki kayıt, denemeyi sınırın artık kararlı kalamadığı noktaya kadar izliyordu. O nokta görünür olduğunda, makinenin ileride ne kadar etkileyici olabileceğini sormaktansa, sonraki deneyde hangi varsayımın değişmesi gerektiğini sormak daha anlamlı geliyordu.

Bir başarısızlık, bütün kayıt değildir

Aevren inşa şenliklerinde başarısızlıkları başarılarla birlikte sergilemenin bir geleneği var. Bunun tanıdık bir güçlüğü de var: Bir atölye, itibarını artıracak kadar zararsız başarısızlıkları seçip, içinde hayat bulunan dünyalarda yol açtığı felaketleri dışarıda bırakabilir.

Bu ziyaret, katılan atölyenin neleri göstermediğini ortaya koymuyor. Açık oturum ve burada incelenen kayıt, bu deneyi anlatmaya yetiyor. Atölyenin başlattığı bütün dünyaların hesabını vermeye yetmiyor.

Bu ayrım, gösteriden duyulan zevki ortadan kaldırmıyor. İçinde kimsenin yaşamadığı, durmuş bir deneye bakmak yararlı olabilir. Çalışan düzeneği daha anlaşılır kılabilir. Ama bir inşa projesinin hayatını değiştirdiği kişilerin tanıklığının yerini alamaz.

Gösteriden sonra

Başlatılmış bir evren, onu başlatan tezgâh sustuğunda da varlığını sürdürebilir. Onu gözlemek ve onunla temas etmek ayrı düzenler ister. Başlangıcı anlamamızı kolaylaştıran bir model, geleceği de önümüze sermiş olmaz.

Masadan ayrılırken akılda kalan buydu. Düzenek bir sonuç veriyor, sonra daha iyi bir soruya yer açıyordu. Ziyaretçilerin düşündüğü kullanımlar mümkün olmadan önce daha nelerin sınanması gerekiyordu? Modelin temsil ettiği koşullarda birileri yaşamaya başladığında, model bize neleri gösteremeyecekti?

Karanlık hazne karanlık kaldı. Çalışan katmanlar ışık vermeyi sürdürdü. Birinden ötekine bakınca, neden ikisini de bitmiş bir dünya sanmamamız gerektiği daha iyi anlaşılıyordu.

Olası bir Thalen mahallesi: özel galeriler, ortak su alanları ve değişen hayatlara yer.

Kurucu geri çekilebildiğinde

Yazan: Mera Senn

BAŞYAZI

Bir Aevren tezgâhı susabilir; başlattığı evrende hayat sürer. Kutlamaya değer bir başarı. Kurucunun kendi önemini düşünme biçimini de değiştirmesi gerekir.

Bu başarıyı kolayca bir törene dönüştürüyoruz. Kurucu, dünyanın bağımsız olduğunu ilan ediyor. Bağlantı yerinde duruyor. Herkes cömert bir davranışın gerçekleştiğinde anlaşıyor. Güç sorular ise ilandan sonra başlıyor. Arayüzü kim değiştirebilir? Bağlantıyı sağlayanın yerine başka biri geçebilir mi? Sakinler, kurucunun güvenle sınayamadığı bir değişiklik istediğinde ne olur?

Serbest Bırakma Atölyeleri ile Uzun Gözetimler bu sorulara farklı kaygılarla yaklaşıyor. Biri, süren desteğin tek taraflı denetimi de sürdüreceğinden korkuyor. Diğeri, desteği çekmenin bağımlı koşullarda var edilmiş hayatları terk etmek olacağından. İki kaygıya da bu gazetede yer var. Ama hiçbiri, belirli bir dünyanın ne istediğini orada yaşayanları dinlemeden belirleyemez.

Yardımı alan, yardımın sürmesini isteyebilir. Söz hakkını hak etmek için kendi kendine yetebildiğini göstermek zorunda olmamalı. Kurucu da her itirazı nankörlük sayma hakkına sahip değil. Bir hayatı mümkün kılmak sorumluluk doğurur; o hayata, kurucusunun hikâyesinde sonsuza dek oynayacağı bir rol vermez.

Makineler, meselenin bir bölümünü açıkça gösteriyor. Başlatmak, varlığı sürdürmek ve temas etmek ayrı ilişkiler. İlkinin bitmesi, ikincisini mutlaka bitirmiyor. Üçüncüsünün yok edilmesi ise kendi hayatını sürdürebilen bir evrenin sakinlerini dışarıdan koparabiliyor.

Siyasi dilimiz de en az bu kadar dikkatli olmalı. Bağımsızlık, desteği verenin artık vermek istememesi demek olamaz. Bakım da yardım alanın, sağlayıcısına hep tanıdık görünmek zorunda olması demek olamaz.

Daha güç bir cömertliğe yer açabiliriz. Onu alanların değiştirebildiği yardım; öğreten ayrıldıktan sonra da kullanılabilen bilgi; kurucusuna itaat etmeden sürdürülebilen bir bağlantı. Bunların da maliyeti, belirsizliği, anlaşmazlığı olacak. Değerleri, anlaşmazlığın bir yere varabilmesinde.

Kurucunun emeğine hayranlık duymak için dünyadan onun anıtı olmasını istememiz gerekmiyor. Kurucudan geri çekilmesini isterken de desteksiz bırakılmayı özgürlük sanmamız gerekmiyor. Alkış bittiğinde, orada yaşayanların gerçekten neler yapabildiğine bakmalıyız.

Sözler hâlâ duruyor

Yazan: Venn-of-Two

KÖŞE YAZISI

Konuşmanın korunduğunu düşünelim. Yaklaşık bir hatıra olarak değil; biri tekrar ede ede herkese tanıdık gelen bir anlatı olarak da değil. Sözler orada. O sözün verildiğini belirleyebiliyorsunuz.

Sonra, kaydın sizin yerinize yapamayacağı iş başlıyor.

Bir kişi geleceğini o söze göre kurmuş olabilir. Diğeri, sözü verdiği hayatı artık istemiyor olabilir. Ortak kayda yeniden ulaşabilmek, anlaşmazlığı açıklığa kavuşturur. İstekleri yeniden ortak hâle getirmez.

Süreklilik araçları, buna rıza gösteren bedenlerin deneyimlerini paylaşmasına yardım eder. Bu paylaşımın sınırları var: aktarım kapasitesi, deneyimleri birleştirmek için gereken emek, yeni gelenlerle yaşamayı öğrenmenin zamanı. Ayrı kalan bedenler birbirine ters düşen istekler geliştirebilir. Bağlantı yenilendiğinde istekler kendiliğinden değişmez. Bir ilişkinin, onu destekleyen araçtan daha basit olmasını beklemek için sebep yok.

Buradan kayıtların sorun olduğu sonucuna varmak kolay olurdu. Oysa yaşadıkları inkâr edilen biri için kayıt bir sığınak olabilir. Daha kendinden emin olanın geçmişi tek başına anlatmasını engelleyebilir. Eski bir iyiliğin açık kaydı, kimse artık nazik konuşmayı hatırlamadığında bile değerini koruyabilir.

Ama bir anlatıyı tutmakla bir kişiyi tutmak ayrı işler. Hatırlamanın içinde, açıkça söylenmemiş bir istek saklanabilir: bu sözleri söyleyen kişi olarak kal.

İlişkinin Koruyucuları, sözleri ciddiye almakta haklı. Bizim yenilenme olarak yaşadığımız bir değişiklik, başkasını incitebilir. Yeni Dallar da eski bir sözün, ayrışmış bir hayatın bütün tarifi olamayacağını söylemekte haklı. Güçlük iki görüşten sonra da sürüyor; çünkü bir ilişki, tek bir kişinin değişim hakkında tercih ettiği anlatıdan fazlasını içeriyor.

Devam etmeyi tek kabul edilebilir sonuç saymadan, onarım istemenin bir yoluna ihtiyacımız olabilir. Yeniden birleşmek istenmediğinde de bir özür borcu kalabilir. Veda etmek, önceki yılları sahte kılmadan seçilebilir.

Sözler yine orada durur. Biri onlara minnetle döner, biri kanıt aramak için, bir başkası hiç dönmez. Paylaşılan bir geçmişin son bir kullanım biçimi olmak zorunda değil.

Bir çizgi, yolculuk değildir

Unfinished Quay'de hayal edilen bir kalkış. Güzel bir yol resmi, geçiş vaadi değil.

Yazan: Daro Pell

Confluence, bir bağlantı ağı olarak çizildiğinde pek elverişli görünüyor. Bir çizgi bir noktaya varıyor. Başkası oradan ayrılıyor. Alıcı odasının rahatlığında, sıradaki yolculuğun neredeyse hazır olduğunu düşünebilirsiniz.

Aynı çizime üç soruyla bakalım. Bir sinyal ulaşabilir mi? Sizin bedeniniz ulaşabilir mi? Orada edineceğiniz duyularla geri dönebilir misiniz?

İlk harita çoğu zaman ikincisinden daha çok yol içerir. Bazı bağlayıcılar sinyal aktarır, beden geçirmez. Böyle bir bağlantıda yolcuya yerel olarak oluşturulmuş bir beden gerekebilir; yolcu bunu istemeyebilir de. Bağlantı, bir alışverişin mümkün olduğunu bildirir. Herkesin onu aynı biçimde kullanabileceğini vaat etmez.

Üçüncü soru, yola çıkmak mümkün olduğunda bile açık kalabilir. Iriath uyarlamaları, yolcuların alışık oldukları bedenlerle dayanamayacakları koşullara yaklaşmasını sağlar. Aynı uyarlamalar, döndüklerinde tanıdık bir odayı dayanılmaz kılabilir. Dönüş çizgisi bu yüzden yalnızca seyir kaydına ait değildir. Değişmiş birini karşılayacak haneye de aittir.

Aynı yolun üç okuması

Yanındaki çizim bir editöryel model; güncel istasyon haritası değil. İlk okuma teması izliyor. İkincisi, hangi geçitlerin bir bedene yol verebildiğini soruyor. Üçüncüsü, varış yerindeki koşullara bakıyor. Çizim yeni bir hedefin keşfedildiğini göstermiyor.

Her okumada çizginin işi değişiyor. Yanlış bir kararı önleyen ayrıntı değerlidir. Muhteşem bir harita, temsil ettiği düzenin artık kontrol edilmesine gerek kalmadığına bizi inandırıyorsa, ayrıntıların değeri de değişir.

Namar geçit kayıtları enerjiyi kimin sağladığını, bağlantıyı kimin değiştirebildiğini, sağlayıcı ortadan kalkarsa ne olacağını sorar. Bunlar da yolculuk soruları. Bir yolun var olmasıyla güvenilir biçimde açık kalması ayrı bilgiler.

Kenarın ötesi

Iriath ekipleri, hava olayı sandıkları bir şeyin içinde hayat bulunduğunu öğrenmek için bazen kuşaklar harcar. Keşiften önce haritaya dürüstçe bilinen bir topluluk işareti koyamayız. Ama böyle bir ihtimal, araştırmanın sorularını şimdiden değiştirebilir.

Doğru bırakılmış bir boşluk yararlıdır. Ulaşmadığımız bir yeri bildiğimizi söylememizi engelleyebilir. Öte tarafta birinin temasa ihtiyacı olup olmadığını, araçlarımızın onu şimdiden rahatsız edip etmediğini söylemez. Sabırla gözlemekle hemen yaklaşmak arasındaki anlaşmazlık sürer. Boş kâğıt bizim yerimize karar vermez.

Bir harita yolculuğun başlamasına yardım edebilir. Yola çıkanların, izledikleri çizginin ne tür bir çizgi olduğunu sormayı sürdürmesi gerekir.

1 / SİNYAL ULAŞABİLİR Mİ?

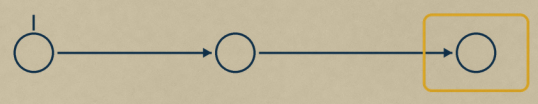
Temas, desteklenen bir alışverişi bildirir. Beden geçişi vaat etmez.

2 / BEDENİNİZ ULAŞABİLİR Mİ?

Bazı yollar yalnızca sinyal taşır. Yerel beden ayrı bir düzenlemedir; yolcu bunu reddedebilir.

3 / EVE DÖNEBİLİR MİSİNİZ?

Değişmiş bir yolcu başka karşılama koşulları isteyebilir. Dönüş çizgisi bunları hazırlamaz.

Şema; istasyon haritası değil.

The Interval Post

Duyular arasında sanat

İkinci sessizlik daha iyiydi

Dokunsal sanat odasının canlandırması; resim, duyusal eserin kendisi değil.

Yazan: Yaro Kes

ELEŞTİRİ

Değişerek Dönmek adlı eserin dokunsal düzenlemesindeki ilk sessizlik, sabrımla övünmeye başlamama yetecek kadar uzundu. Sonra yüzey hafifçe hareket etti. Övünmem yarıda kaldı.

Anchorage'daki bu küçük sunum, bir basınç bestesinin izinli dokunsal yorumunu sunuyor. Ben bu yorumla karşılaştım. Basınca duyarlı bir katılımcının özgün eseri nasıl yaşadığını anlatamam. Neyse ki program da aynı deneyimi vaat etmiyordu.

Eser kısa bir titreşim cümlesine üç kez dönüyor. İlkinde cümle kendini duyurur gibi. İkincisinde, biteceğini düşündüğüm yerde bir aralık açılıyor. Üçüncü dönüş daha sessiz. Sonraki hareketi bekleme isteğim gösterinin bir parçası hâline geliyor; oysa yüzey, doğru tahmin etmemi isteyen hiçbir şey yapmıyor.

İkinci sessizlik daha iyiydi. Onu onaylamakla daha az meşguldüm.

Biraz açıklama işe yarıyor

Eşlik eden not, dokunsal düzenlemenin hangi ilişkileri korumayı denediğini anlatıyor. Yararlı. Açılış konuşması o kadar yararlı değil: kimse henüz yanlış anlama fırsatı bulamadan, eseri karşılıklı anlayışın bir başarısı olarak karşılıyor.

O dakikaları yüzeyle geçirmeyi tercih ederdim. Açıklama sanatın altında kaldığı için değil; bazen ikinci bir gösteriye dönüştüğü için. Bu konuşma akşama şimdiden saygın bir sonuç vermişti. Eser ise daha ilginç bir şey yapmayı sürdürüyordu.

Küçük değişiklikler, eserin kapladığı zamanı haklı çıkarıyor. Üç dönüş bir destanı taşıyacak malzeme değil. Taşıması da gerekmiyor. Son hareket, cümlenin gerçekten bitip bitmediğine ya da benim onu beklemeyi bırakıp bırakmadığıma dair küçük bir belirsizlik bırakıyor. Bu belirsizliği sevdim. Bütün kültürlerin esrarengiz olduğunu ilan etmek yerine, belirli bir karşılaşma olarak kalabiliyor.

Başka bir duyusal yola ihtiyaç duyan bir okur, açıklama notuna benden çok ihtiyaç duyabilir. Ona ulaşabilmeli. Daha karşılaşmadan uslu bir anlama kavuşturulmamış bir eserle vakit geçirmeye de hakkı var.

Bir dahaki gelişimde ilk sessizlikte kendimi övmemeye çalışacağım.

Üç dönüş: değişen aralıklar, ardından daha sakin bir son. Nitel okuma; ölçülmüş nota değil.

Bir bahçenin kaç gecesi olur?

Bahçe canlandırması: perdelenmiş ışık kaynakları, bitkili teraslar ve korunan karanlık.

Yazan: Hessa Mor

Üst yoldan bakınca Ödünç Güneşler Bahçesi, ışıkla sürdürülen bir tartışmaya benziyor. Bir dizi teras öyle aydınlık ki her yaprak küçük bir pencereye dönüşüyor. Yanındaki bitkili çukur ise bir perdenin ardında çoktan kaybolmuş. İkisinin üzerinde, tasarlanmış bir yıldızı çevreleyen kaburgaların kenarları altın gibi parlıyor.

Karanlık çukurda yaşayanlar var. Ziyaretçinin gözüne gereken ilk düzeltme bu. Yaşamı ışığın düştüğü yerde aramaya alışığız; Bahçe'nin kimi sakinleri bunun tersine ihtiyaç duyuyor. Güzel bir manzara, içinde hayat süren bir karanlığı resmin boş kalmış kısmı gibi gösterebiliyor.

İzlediğim vardiyada yerel ekip bir perde dizisini hareket ettirirken bir başkası gölgenin ulaştığı sınırı kontrol etti. Hareket, bir yaya yolunu geçişini izleyebileceğim kadar yavaştı. Bir tarafta yapraklar ışıldamayı sürdürdü. Öbür tarafta, arkalarındaki bitkilerden ayrılamaz oldular. Kimse bütün Bahçe'nin ışığını kapatmadı.

Kimin akşamı?

Buradaki geçici yaşam alanlarını, farklı ekolojiler için tasarlanmış yıldızlar aydınlatıyor. Komşuların işine aynı gün uzunluğu, aynı ışık tayfı ya da aynı uzayan öğleden sonra gelmeyebilir. Uzakta ikinci bir kaynak, kendi perde yapısının içinden görünüyordu. İki güneş görmek, ayağımın dibindeki bitkilere hangisinden ne kadar ışık ulaştığını söylemiyordu.

Ekibin işi bu farklılığa bir şekil veriyordu. Perdeler, yollar ve bitkili sınırlar, birbirine benzemeyen koşulların yan yana bulunmasını sağlıyordu. Aydınlık teraslar görebildiğim alanın ötesine uzanıyordu; tek bir değişimi izleyerek onların düzenini çıkaramazdım.

Böyle bir yeri geceye karşı kazanılmış zafer diye anlatmak kolay. Oysa başarıyı tersinden tarif etmiş oluruz. Burada geceye yer açmak, yaşanabilir bir yer kurmanın parçası. Karanlığın adresi, sınırı ve onu sürdürmek için gelen insanları var.

Perde yerine otururken güneşli kaburgalar çukurun üstünde görünüyordu. Bir an, aydınlığı getiren yapıyla onu dışarıda tutan yapıyı aynı bakışta görebildim. Aşağıda yol ikiye ayrılıyordu. Ziyaretçiler karanlığa girmeden aydınlık bahçelere devam edebiliyordu.

Gölgenin bir şey göstermesini beklemekten vazgeçene kadar kaldım. Orada zaten bir şey vardı. Gözlerim, onun hitap ettiği izleyici değildi.

Kimsenin ihtiyaç duymadığı çaydanlık

Yazan: Lio Fen

Renn, Anchorage'da ödünç bir çalışma odasında eski bir çaydanlığın ıslığını yeniden yapmaya uğraşıyor. Evde suyu sessizce ısıtan bir araç zaten var. Bütün proje o ıslık.

Tavi bir kutu sıradan yedek parça getirmiş. Eklemli eli, Renn'in ilk çiziminden daha sabırlı. Açık atölye buluşmalarında onarım sırası yok; sonunda işe yarar bir nesne çıkacağına dair söz de yok. Gelenler izleyebilir, bir değişiklik önerebilir, henüz ne işe yarayacağını bilmedikleri bir şeyi getirebilir.

Çaydanlık denemesi kötü ötüyor. Renn ilk pürüzlü sesi seviyor. Tavi, yeniden çıkarması daha güç olan ikincisini. Oturum bittiğinde iki ayrı görüşleri var; birini kazanan ilan etmeleri gerekmiyor. Sonraki deneme, hatırlanan çaydanlığa daha az benzeyebilir. Bu ihtimalden artık hoşlanıyorlar.

Parça bol, öğleden sonra kimin?

Birçok yerleşik yaşam alanında sıradan parçalara ulaşmak zor değil. Onları kullanmayı bilen biriyle bir öğleden sonra geçirmek başka mesele. Bu buluşma, odayı belli bir süre için ödünç alıyor. Ev sahipleri vakitlerini sunuyor; sürekli bir kamu hizmeti vermiyorlar.

Gelenlerin isteklerinde farkı görmek mümkün. Kimi bir işini bitirmek için yardım istiyor. Kimi, belirli bir amacı olan gösterinin izin verdiğinden daha uzun süre bir deneyle uğraşmak istiyor. Dolu bir parça kutusu ikisine de imkân verebilir. Ev sahibinin dikkatini çoğaltamaz.

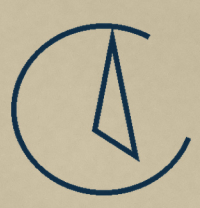
Bu ıslığı uygarlığa bir katkı olacak kadar büyütmemiz gerekmiyor. Onu yapanlar, yapmak istedikleri bir şeyle uğraşıyor. Buluşma, Confluence'ın boş zamanını ölçmüyor da. Tek bir açık oturum, kimlerin öğleden sonralarının hâlâ kendilerine ait olmadığını söyleyemez.

Ama hoş bir yerel gözlem sunuyor: ihtiyaç duyulmayan bir nesne, kaçırmak istemeyeceğiniz bir buluşma yaratabilir. Renn ile Tavi çaydanlığı çözemedi. Bir daha görüşmek için başka bir sebep buldu.

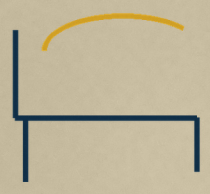
Renn ve Tavi'nin ödünç odasının canlandırması. Islık hâlâ tamamlanmadı.

NEREDEYSE İŞE YARAR / EDİTÖRYEL KURMACA

Bitmemiş haritalar için pusula

Henüz anlatılmamış tarafa döner. Küratöre göre arızalı. Haritacı ödünç almak istiyor.

Sonraki bedeniniz için sandalye

Ölçüler belli değil. Yer ayırtabilirsiniz; oturma meselesi üzerinde çalışılıyor.

Yedek sonlu açıklama

Kullanmadığınız sonu lütfen geri bırakın. Başka bir okura lazım olabilir.